

Montauban, 12 març 1972.

Beuvolgent amic Miquel:

Crec que ja t'han assabentat del meu transfer a aqueixa presó de Montauban. Aci, les condicions de detenció són molt millors que les de Montpeller.

Sobre la situació personal d'ordre penal crec que t'hi en saps tant com jo. Després de la incoherència, segons l'assistenta social d'ací, que la Comissió Especial es reunirà abans de fi de març, i que no hi han grans possibilitats de que en pugui quedar aci. De totes formes crec que cal plantejar-se el problema seriosament. La via de la fam dels companys d'ETA a París es una de les possibilitats que em queda en una vegada la Comissió hagi donat el seu avís.

Empero, crec que cal tenir compte de la situació dels afaires delicats que ens hi podria portar com conseqüències. Crec que la via de la fam cal enriquir-la dins una perspectiva global de lluita contra la repressió específica que pesa sobre els mitjans de Catalunya, i que no podria (tacticament) incloure's dins la lluita actual de França contra la repressió (Renault, Dierney, etc). Pasant doncs aquest punt de partida, crec que són vós, les forces revolucionàries catalanes, que heu de dir si es pot i no de vegades i en quin moment cal afrontar-la. (Hi avans o després de sortir de la presó). Crec que la lluita per aconseguir que els refugiats catalans no estiguin obligats a l'exili ha de lligar-se amb la lluita contra el cinturó (chomage) i per la llibertat i el desenvolupament lliure del Roselló. És molt possible que sigui més pràctic i portin preparant la via de la fam col·lectivament, i per-la a Perpinyà en cas lliberat. Penseu-ho seriosament.

Crec que cal que ens esforcem a establir, posteriorment, una aliança estratègica. Avui la lluita d'allibament nacional posa una sèrie de problemes estratègics importants. Per un costat al Principat la lluita comença a perdre un caràcter molt dur. Els recursos a l'FAE i d'altres grups partidaris d'una lluita armada posa el problema de que avui no podem fer el mateix al Roselló. Crec que estratègicament seria un error monumental de desenvolupar una lluita armada al Roselló. Empero, el Roselló no pot, tampoc, convertir-se en una simple base d'apoi a la lluita del Principat i del País Valencià. Cal que el Roselló tingui una estratègia pròpia i que aqueixa no estigui en contradicció amb l'estratègia global.

Amb això, diferència força amb la posició dels companys bascos, qui en concert Enxàrdi i Martí amb una simple base d'apui a Tàrradellas i que no han volgut desenvolupar una estratègia pròpia d'Enxàrdi i Martí.

Quina és l'estratègia del Rosello? Crec que això cal que siguem vosaltres que l'establim. Crec que cal desenvolupar un esforç més gran de clarificació d'objectius i que es doni una més gran facilitat a l'adquisició d'una consciència radical catalana. De totes formes, crec que caldrà qu'eu parlem llargament de tot això.

No sé qu'eu penseu de la Assemblea de Catalunya. Jo penso que cal abandonar aquest parapets o muntatge artificial. El PSUC i el PSC no han sigut capaçs de fer una declaració mínimament correcta. (abstenció de parlar del País Valencià i del Rosello, parlar de l'11 de d'Autonomia del 86 és absurd aquí, est).

La meua idea particular és que cal anar a la creació d'un veritable Consell Català de Resistència on totes les organitzacions, qu'aportin i esten disposades a un programa mínim de govern provisional, estiguen representades. Aquí no cal fer, no podem fer, l'unitat nacional popular sobre bases anti-franquistes, sinó que cal fer-la sobre la voluntat de viure en tant que poble lliure. Cal passar al caràcter positiu i abandonar les postures "anti" dels uns tipus de lluita sobre aquestes bases favoreix la consciència radical catalana, i pot desenvolupar una veritable lluita d'alliberament.

Bé, espero que eu dipuis qu'eu penseu de tot això. Si veus per la Comissió Especial espero que pochem parlar-ne una estona.

Saluts a tots els companys, i ... emderant!

Oriol